

◆ L'HORA NOVA ◆

Toe d'atenció

Es arribada l'hora d'anomenar les coses pel seu nom i dir el que fa el cas, sense titubeigs ni vacil·lacions, malgrat el repugnant que significa l'haver d'emprar una rudesia de llenguatge que solament als de la 5.ª Columna pot satisfer. Més a més, quan la seguretat col·lectiva està en perill, l'interès de partit i les consideracions amistoses de caire personal, s'han de sacrificar a la causa que a tots ens és comuna: guanyar la guerra.

Es lamentable tenir de comentar la poca importància que es dóna a la guerra que des de set mesos ençà venim sostenint. No hi ha sinó que donar una ullada a la reraguarda per donar-se compte que, en general, es preten viure en el més ideal dels paradisos imaginats. Salvant escasses i honroses excepcions, solament es donen compte que estem en plena guerra aquells que s'hi veuen directament afectats per tenir al Front algun membre de família, i aquells que han de vèncer certs obstacles per satisfer les necessitats de llur estómac. I això, amics, és anar pel camí del precipici. Hem de voler reconèixer que si des del 19 de juliol gaudim de certs privilegis, ho devem precisament a la sang vessada pels nostres germans en els primers dies de la guerra i en el transcurs de la mateixa. Però aquesta sang no ha estat ni ha d'ésser vessada en va. I ho estaria si no canviéssim radicalment de tàctica.

Des del dia que vàrem vèncer el Feixisme en algunes regions espanyoles, hem vingut dedicant-nos massa tots, els partits i organitzacions, a campanyes tendents a aconseguir la supremacia del moviment, pretenent, cada u, ésser l'eix de la transformació polític-social ibèrica. Indiscutiblement que de continuar d'aquesta manera la tragèdia que vivim solament pot acabar en catàstrofe.

Es fan massa discursos, mítings i conferències; excés de paraules i manca de fets. En semblants circumstàncies hem de limitar-nos a dir ço purament indispensable, a concrecions de comú acord entre tots; dir poc i fer molt, i no dir molt i després deixar que facin els altres.

En l'aniversari de les darreres eleccions legislatives espanyoles

Arribava en l'agonia, justament ara fa un any, aquella política semifeixista que portaven a terme alhora els lerrouxistes i els d'Acció Popular. El setze de febrer, ofería arreu del món, sens lloc a dubtes, el desig del poble espanyol, serè i clar, ferm i decidit, desig de nacionalitat racional i sensible que no recula, sinó que avança i progressa per trobar aquell benestar col·lectiu que li pertany. Era de nit, i a Catalunya el triomf absolut i contundent, la victòria aplastant, era per al Front Popular, pels homes que són del poble i que per aquest treballen. I a mida que transcorrien els dies restava plenament confir-

Hi ha també excés de llibertat. Semblarà paradòxic que ho digui un que per natural i convicció és netament liberal, no obstant, l'interès general ho reclama i les circumstàncies ho imposen. En moments de cruel guerra i en plena Revolució Social, no és prudent aquesta llibertat que es concedeix a tothom. Això inicia el camí del caos, i no hem d'arribar-hi. Qui observa una miqueta pot constatar un panorama social a l'estil d'una Xauxa de novel·la fulletinesca: molts a comandar i dirigir i pocs a obeir i executar. El que un fa amb el cap, l'altre ho desfà amb els peus. Si un té una bona iniciativa i aquest forma part d'un lloc de responsabilitat, abans no es pot posar en pràctica ja ha desaparegut l'oportunitat, convertint la seva responsabilitat en un mite, a causa de l'haver tingut de donar detalls i explicacions a una llarga xarxa de Comitès, Comissions i Assembles. La llibertat hem de voler-la i exigir-la el dia que s'hagi esclafat el feixisme, però mentre duri la lluita hem de limitar-la en tots aquells aspectes que ens puguin ésser perjudicials.

Si els homes que avui dirigeixen la guerra contra el feixisme i orienten la nova organització social no ens mereixen prou confiança, canviem-los. Posem-n'hi d'altres, però, després, donem-los-hi llibertat d'acció i obeïm-los. Si tracten d'enganyar-nos que caigui el pes de la justícia

mada la derrota dels plutòcrates, dels financers, dels dirigents de l'alta indústria de l'alta banca, del clergat i de tot el seu complex aparell. Aquests acabaven de perdre una batalla amb l'acció senzilla i pura de la papereta ficada dintre de l'urna. I no se'n saberen avenir....

Uns cinc mesos més tard ho demostraren. Ho demostraren amb un aixecament militar preparat arreu de les terres d'Ibèria republicanes. Barcelona, Madrid, València, Sevilla i altres grans ciutats, rebien els efectes de la pretensió militar acollida

(Passa a la pàg. 2)

del poble damunt d'ells, però que no puguin al·legar mai més que si no han obrat bé ha estat per la indisciplina dels demés. I això, no solament hem de fer-ho pels qui son en el poder, no; també s'imposa un vot de confiança pels Comitès responsables de les organitzacions obreres. Si els hem de canviar o reformar, fem-ho en bona hora, però després, que tracin un camí clar i concret a seguir, d'acord amb els obrers que els han elegit, i tots a complir-lo i fer-lo complir, reduint al mínim les reunions i assemblees generals, ja que a vegades—més en les circumstàncies actuals—es plantegen assumptes que donarien més profit solventar-los entre els afectats i els Comitès responsables.

Es canvirà de tàctica? S'imposarà el bon sentit, la unió i la disciplina? L'agitació del poble en aquests darrers dies fa esperar que sí. La gravetat dels moments que vivim són prou greus per obligar a prendre una posició enèrgica i decidida, una posició que donarà el trast a tota classe de sectarismes, als egoismes personals i les conveniències de partit, imposant una sola actitud: UNIÓ... i una sola consigna: DISCIPLINA.

La necessitat de guanyar la Guerra ho demana, i pel total triomf de la Revolució es necessita.

MON-SENY

Vic, febrer del 1937.